

АНТОЛОГИИ И АНТОЛОГИЙНО – МЕЖДУ АВТОРА И ТЕКСТА. 1910 И СЛЕД ТОВА

Нов сборник с литературоведски изследвания

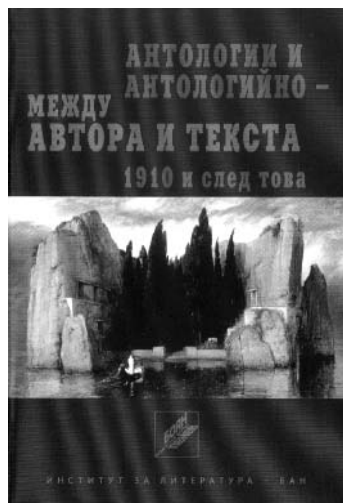
Пламен Антонов
Институт за литература – БАН

(Антологии и антологийно – между автора и текста. 1910 и след това.

Съставители и редактори Пламен Антонов, Маринели Димитрова,
Георги Господинов. София: Издателски център Боян Пенев, 2012. – 224 с.)

Годината 1910 е особено важна за българския поетически антологизъм. Именно тогава той реално се ражда – чрез три книги, които не само остават като класически образци, но задават различни модели на антологийното с мощни канон-формиращи потенции. Това са Яворовата сбирка „Подир сенките на облаците“, „Българска антология“ на Подвързачов и Дебелянов и Пенчо-Славейковата мистификация „На Острова на блажените“. Поотделно, но още повече чрез диалог помежду си, те заплитат сложна интрига, която статиите в сборника изследват и дискутират. Целта е не само и не толкова да се обговорят – за пореден път – трите класически образца, колкото да се потърсят породените от тях *ефекти на антологийното* в българската поезия през XX в.

В основата на сборника са текстове от юбилейна конференция, организирана от Института за литература – БАН, с участието на изследователи от Нов български университет, Софийски университет, Великотърновски университет, Шуменски университет, Пловдивски университет и Института за литература към БАН.



Сборникът е разделен на три главни дяла. **Първият** е посветен на персоналния антологичен модел, центриран около две мощни авторски фигури – на Яворов и Траянов (като вторият е прочетен не само през наследството на „Подир сенките...“, но и през това на „На Острова...“). **Вторият** дял – най-обемен и разнороден – обединява различни страни от антологичната практика през XX в. в различни нейни – теоретични и емпирични – аспекти. **Третият** дял разглежда иронично-пиететния начин, по който българският постмодерн от последното десетилетие на века диалогизира с „високото“ наследство на лирическия канон, преобръща го, играе с него и в крайна сметка го преутвърждава като абсолютна ценност. Сборникът приключва със своеобразен мемоарен **епилог**, в който един от най-авторитетните съвременни литературни историци – Светлозар Игов, споделя собствения си съставителски опит да обхване и концептуализира българската поезия в жанра на антологията – тази форма на критиката, както я определя Атанас Далчев.

Включените текстове са не само разнообразни в тематично-проблемния си обхват, но и по собствената си стилистика; докато някои имат претенцията да изследват предмета си в дълбочина, включвайки го в широки теоретични контексти, други обръщат внимание върху малко известни, неизвестни или просто неслучили се факти/събития от българската антологична практика на XX в.

ANTHOLOGIES AND ANTHOLOGICAL – BETWEEN THE AUTHOR AND THE TEXT. 1910 AND AFTER

Assos.Prof. Plamen Antov PhD

✉ Institute for Literature, BAS
Sofia, 52 Shipchenski prohod Blvd. b.17, fl .7-8
Tel: 02 979 29 90
Tel/Fax.: 02 971 70 56
Email: plamenantov@mail.bg